

Rose-Marie werkte met koortsachtigen ijver voort totdat de lamp haar verliet. Jansje sliep rustig en beneden hoorde zij de schelle stem van Gesinger tusschen het luidruchtige gelach en gevloek der avondgasten.

Zij maakte het raampje open en stak haar hoofd naar buiten; het was benauwd, warm; de akelige geuren van de gracht stegen tot haar op, maar boven, hoog boven haar glinsterden de sterren zoo rein, zoo helder, zoo trouw!

„Vader, moeder!” bad zij. „Zie mij aan! Ik ben zoo alléén, zoo alléén! en 't is hier onhoudbaar!”

Daar dacht zij aan allerlei heerlijke dingen, dingen, die zij in haar jeugd had gekend, maar sinds dien tijd steeds had moeten missen; aan ruimte, aan lichte, aan bloemengeuren, aan beleefde gesprekken en hoofsche manieren, aan hooge kamers, aan mooie meubels, aan stilte, rust en . . . over dat alles heen kwam plotseling als een veel warmer stroom, iets anders strijken, een heet, een vurig verlangen naar nog meer dan dat alles, een brandende dorst naar iets, dat al het andere zou verdringen haar ziel vervullen, haar hart bevredigen. Het drong naar haar keel, het dreigde haar te verstikken.

Zij stak haar hoofd verder uit het raam en haar oog verloor zich daarboven tusschen de sterren; zij vouwde haar handen, en tranen stroomden langs haar wangen en hijgend snikte zij het uit:

„Dat is 't wat ik noodig, waar ik naar verlang, wat ik nooit heb gehad, dan vroeger, heel vroeger toen Mama nog leefde, en mij haar engel, haar lieveling noemde Geluk! Ach, God! geef mij toch geluk, geluk en liefde!”

En als zij aan Frank dacht dan was 't of zij en geluk, en liefde van zich afstiet aan altijd.

„Hij heeft me niet lief, hij biedt mij nu zijn hand,” dacht zij met wreede logica, „zooals hij me straks een tientje bood, alleen om zijn model te wezen. En daarvoor ben ik toch te goed, veel te goed.”

Zij trad naar het smalle ledikant, waar het flauwe licht van de lantaarn buiten, het leelijke kopje en het misvormde figuur der slapende Jans verlichtte; zij lachte in den slaap, zooals zij over dag nooit lachte en Rose-Marie schreide.

„Arme meid! Ik kan toch niet alles voor je opofferen dat kon Mama niet van mij verlangen,” dacht zij, maar met de groote bewegelijkheid zoowel haar geest als haar physionomie eigen viel het haar plotseling in, wat zij dan toch eigenlijk opofferde.

Deze omgeving, bijna schandelijk, het gezelschap van Gesinger en zijn kameraden, misschien wel een naderend failliet en dan, wat dan?

Zij wist wat er komen zou, als zij bleef weigeren. Jans zou onhandelbaarder en lastiger van humeur en zeker dan ooit worden; Gesinger was in staat niet alleen haar maar ook zijn eigen dochter te mishandelen; aan dreigementen zou 't niet ontbreken. Wanneer zij alleen was, dan kon niemand haar dwingen, maar nu met die arme meid!

„Als ik 't maar wist, waarom ik 't niet doen mag, want ik mag het niet